

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku J. N.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o zbieg świadczeń,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. N. od wyroku z dnia 24 maja 2012 r., którym Sąd Okręgowy w B. oddalił jej odwołanie od decyzji z dnia 10 czerwca 2011 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmawiającej przyznania prawa do renty rolniczej w zbiegu z emeryturą pracowniczą.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 7 Konstytucji RP, przez wadliwe przyjęcie, że przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników zawierają upoważnienie (normę kompetencyjną) stanowiącą podstawę zaskarżonej decyzji rolniczego organu rentowego rozstrzygającej kwestię zbiegu świadczeń z ubezpieczenia rolniczego i innego ubezpieczenia; 2) art. 33 ust. 2 w związku z art. 36 ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, przez ich błędną wykładnię sprowadzającą się do ustalenia, iż stanowią one normę kompetencyjną dla wydania decyzji przez

rolniczy organ rentowy, rozstrzygającej kwestię zbiegu świadczeń z ubezpieczenia społecznego rolników z innymi świadczeniami przysługującymi z ubezpieczenia społecznego; II. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to: 1) art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie pomimo wystąpienia kwestii prejudycjalnej związanej z postępowaniem prowadzonym przed Sądem Okręgowym w B. w sprawie VI U (...), na skutek odwołania od decyzji Prezesa KRUS z dnia 16 września 2011 r. odmawiającej wnioskodawczyni zaliczenia do pracy w gospodarstwie rolnym okresu od 13 marca 1971 r. do 24 maja 1974 r.; 2) art. 233 § 1 w związku z art. 217 § 1 i § 2 k.p.c., przez nierozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zawnioskowanych przez wnioskodawczynię dowodów z zeznań świadków oraz dokumentów zmierzających do wykazania nabycia przez nią uprawnień do emerytury rolniczej w następstwie wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym teściów w latach 1971-1974 oraz oparcie istotnych ustaleń w sprawie dotyczących faktu rzekomego nienabycia przez wnioskodawczynię uprawnień do emerytury rolniczej wyłącznie na podstawie nieprawomocnej decyzji wydanej przez Prezesa KRUS w dniu 16 września 2011 r.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został powołaniem się na „wskazane powyżej zarzuty oraz argumentację opisaną w uzasadnieniu niniejszej skargi kasacyjnej, ponieważ istnieje potrzeba wykładni przepisów przywołanych powyżej - w szczególności ustalenia lub braku przepisów stanowiących normę kompetencyjną Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego do wydawania decyzji w przedmiocie zbiegu świadczeń, to jest zbiegu prawa do emerytury lub renty przysługującej na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników z prawem do emerytury lub renty z innego ubezpieczenia społecznego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawa już tylko dlatego, że - ograniczając się do sformułowania swojej wątpliwości - nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że wątpliwość taka faktycznie istnieje i wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego,

ale nawet nie wskazuje przepisu, na tle którego wątpliwość ta miałaby się wyłaniać. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.